

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HIRADÓ.

Politikai, társadalmi s közgazdasági hetilap.

Előfizetési feltételek:
Egy évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Évesre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 15 krajczár.
Előfizetel csupán a kiadóhivatalnál lehet B.-Gyarmaton.

Hirdetési díjak:
Öt hazábas petítior 5 kr. Bélyeg minden beiktatásnál 30 kr.
Nyilvántartó garmond sora 20 kr. — Nagybírástól többesörí hirdetések
jutányosan csökkenthetők.

A lap szellemi részére s a nyilvántartó vonatkozó minden
közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Kiadóhivatali pénzek, reklamációk, és hirdetések
a kiadóhoz intézendők.

PETŐFI EMLÉKEZETE,

(szobra leleplezési ünnepének első évfordulójára.)

Irta Pajor István.

„Tied vagyok, tied hazám
E szív, e lélek.”

Megszülte a szíved rég várt fiát;
Új Tytust lanttal, dalra készen,
Vardslat ajkán, harci tűz szemében,
Igy álmódá őt a világ;
Mert birta: rágyban, birta sejtelenben;
Mint szobor jöve zálogát,
Sok emberöltőn, miglen testi mezben;
A földiek közé lezúgott!

Az íge, melyet fennhirdetni jött,
A dal, mely lantja húrjain fakad:
„Világszabadság és haza;
Sicár kőd ül a rablilág fölött,
A népek milliói szolgahad,
Magyar hazán búcsú éjszaka.”

Es elmereng a dalnok gondolatban
S lánglelke, melyet kin ölyje lép,
Villámot pultó szent haragra lobban
S riad, miként a menyőrgés, ekép:
„Mit tűr a szolgaságnak népe?
Mért nem kél föl, hogy lánczát letépje?
Föl, föl, ti alvók, veszténi nincs idő:
Kietlen éjben, a mely eltakart,
Hulljon le a halotti szemfödő,
Lássam virulni újra a magyart!”

S im' élet árul, fű, fu, szikla, érez,
Csak egy a jelszó, milliók ajakán:
Szabadság s hűség a hon szent ügyéhez,
S kész áldozás, ha vért, vaggont kíván.

Elzúgta a lant fergeteg-dalát,
Mely mint vihar szállt végig a hazán,
Most zendül a hír a mély csenden át,
S figyelve némül el a csalóány;

Szerelmet dall az okradó koboz,
Boldog szerelmet és boldogtalant,
Amazt, mely ádél mennyországot hoz,
Emest, a melynél jobb a siri hant!

S mint drága gyöngyért a gondos butár,
A mélybe száll le, hol nyugodt az ár,
S reá a kagylók gazdag kincse vár:
Úgy szálla ő a nép körébe le,
Melynek nyugodt, romlatlan kebele
Szűs érzemények gyöngyével tele,
„Nem a palotáknek fényes gyertyaszála
Vagyok én, hanem a kunyhók mécsvilága” —

S e mécsvilág, mit így nevez szerényen,
S mely a bölcsőtől a sirig kísér,
Fényben növekvő lángszoborra léssen,
Ullan dolyogó nép előtt rézér;
A kunyhó többé senkinek se szígyen,
Rongyban becsület árcsodol többet ér,
S a koldusbotlalt, mit balcségeted
Kezedbe ad, nem esonkul érdemed!

Ekként tanita, smint merész apostol,
Betöltve égő lelke a hazát,
Balhit, sötétség, vesztetekre harezol
S a nép fogadja a mester szavát;
S ekként lép, a meddig kunyja ér,
Diesőbb koráynak hajnalfénye kél.

S ki így érzett, ki ekként lelkesite,
Hogy felvirulni lássa nemzetét,
Ki hosszú éjlet s nappalt egyesite,
Küzdtén híven, hogy müljon a sötét,
Vajj! elnyeré-e fúradalmi bérét?
Virágos volt-e melyen járt az út?

Oh a látnok, ki küzd eszményi cséllért,
Sirján nyeri csak el a kossorút!

De boldog is volt. Sértené porában,
Ha könnyeznők őt szenvedéseier
S a boldogságnak égi mámorában
Egyetlen percz örökléttel fölér;
Ő nem panasza, mert keblére sárd,
Reményeinek fényes gyöngysorát,
Es látta annyi áldozatnak árán
Szabadnak végre a magyart s honát.

Szóljunk-e róla hát bánat szavával
Itten, hol e nép ünnepére gyűlt?
Hogy lássa őt övezve dics-sugárral,
Kirá a jóslat oly hűn teljesült!

Midőn e nemzet, melynek szent ügyében
Harczokon hullt el vértanú gyanánt,
Jó a szoborhoz, kálaköny szemében, —
Hisz többet ennél ő sok'sem kívánt!

Igen, Dicső, mi ünnepelni jöttünk,
Es telkesült öröm, mi hangot ad
Ajkunkra áldón, a mikor fölöttünk
Láljuk babéros lantod s kardodat;

Es érzésobor, mely hű atakba' másod,
Orókra élő ténnyel hirdeti,
Hogy a magyar a világszabadságot
S a szent hazát imádvá szereti;

Hogy telkesülni tud a lant szavára,
Mit ihletetlen ver művészi kéz,
S a meddig nap sűt Árpád és honra,
Te léssz e napnak lángoló sugára,
Melynek románcza soha sem enyész!

TÁRGZA.

A legfelségesebb öz-filé.

— Rajz. —

Irta: Brankovics György.

(Polytatás és vége.)

Másnap az ebédnél kiess nagyon is feltűnően
foglalkozott az étlappal, Ilonkának tüzetesen megma-
gyarázta az öz-filé elkészítési módját.

— Öz-filé: kívánsz talán estelizni? Rögtön ren-
delkezem.

— Ma nem, csak ugy mellékesen jutott eszembe,
ma nem vágyódom utána.

E pillanatban az örvény szélén kezdett haladni,
biztos volt, hogy felre nem lép.

— Miért nem ma? kérdő Ilonka, talán valami
terved van?

— Ob, egészen elfelejtém veled közleni
suresa, milyen szórakozott vagyok . . . tegnap egy
rég jó barátommal találkoztam, Macskány Férivel, ő
hívott meg vacsorára. Hosszú tengeri utjáról jött haza,
egészen megizmosodott, pompás emberke vált belőle.

En ugyan szabadkoztam, de oly bensőleg ismételte meg-
bízását, hogy valóban meghatott. Felséges fű ez a Fér!

— Ob, mondá Ilka.

— En azonban nem estelizem vele . . . valószí-
leg nem.

Jenő felkelt az asztaltól, megcsókolta Ilonkát s
azt mondta magában, hogy:

— No volnék csak mint a férj, bizonyára elmen-
nék a Széchenyi szállóba, . . . egyébiránt is egészen
ártatlan dolog.

Öt óra felé hazajött.

— Kedves Ilus, — mondá Jenő — meggondoltam
mégis a dolgot, Férj sűrűen érezhetné magát, én elme-
gyek hozzá vacsorálni. Ugy-e, nem haragszol, angya-
lom? Tudod mit, elmész a nagynénéhez estelizni, én
elkísérlek a Pista majd érted megy. Jó lesz így?

— Amint neked tetszik; de ne táradj miattam,
magam is eltalálok a nénihez.

Egy fél óra múlva már kocsiiban ült Jenő s mo-
solygva, boldogan, büszkén, győzelembiztosan hajtott

a — Széchenyi szálló felé. Midőn a lépcsőkön felfelé
haladt, egy fél mászával könnyebbnek érezte magát.

— Mit sem fog megtudni, morogta magában.

A vendéglő sajtóságos levegője, az ebédőlő ki-
hangzó tányércsörömpölés, a lépcsőkön fel s alá ro-
hanó pinczerek, a régi jó időkbe varázsolta Jenőt vissza.

— Csak egyedül nagysága? kérdő a pinczerek
egyike.

— Igen, de várok valakit. Az ötös szám üres?

— Szolgálatjára!

A pinczér felnyitá az ötös számú szoba ajtaját,
s Jenő örmengározó arccal lépett be. Ugy látszott
neki, mintha a pinczér egy ravasz pillantást vetett
volna reá, amelynek olyan „ó te nagy kópé!”-féle
értelme volt.

E pillantás boldoggá tette Jenőt! Hiába, a férj-
akat boldogítja az, ha még „nagy kópéknak” tartatnak.

— Parancsolja nagyságod az étlapot?

— Később, még várakozni fogok. Letette kalapját
s a szobát kezdő vizálgatni.

A régi vörös tapéták, arany díszítéssel, a na-
gyon is ruganyos meggyiszinbárony pamlag, a vastag
szőnyeg, melyen ballerínákat tapos a láb; a halász-
leányt ábrázoló bronz inga-óra; egy óségi szögóra,
egy kis terített asztal, minden, de minden a régi s
neki mégis minden, de minden új.

Jenő megrázkódott, nyomasztónak találta a leve-
gőt, az ablakhoz lépett s felnyitá azt. A gyönyörű
kilátás, a Duna estűt hullámai, az öszre-vissza uszkáló
hajók, csónakok, a fényárban úszó Pest, a nagy fo-
lyót átkaroló sőtét és mégis méltóságteljes láncshíd,
ez is egytől-egyig a régi s neki mégis egytől-egyig új.

Főispán úr ó méltósága a folyó évi ózi rendes közgyűlés határidejéül folyó októberhő 17-ik napjának délelőtti 10 óráját tűzvé ki, van szünetem az ezen határidőben B. Gyarmaton a megye székházának nagytermében megnyitandó közgyűlésre a törvényhatósági bizottság tagjait az október 15-én délelőtti 10 órákon megkezdendő és esetleg 16-án délután folytatandó tanácskozmányra pedig az állandó választmányi tagokat, a gyűlési tárgysorozat közlése mellett tisztelettel meghívni.

B. Gyarmat, 1883. évi október hó 3-án.
Madách Károly,
— alispán.

A közgyűlés tárgyai: I. Alispáni időközi jelentés. II. A megye jövő 1884. évre szóló költségvetési előirányzata. III. A megyei községek a Losoncz r. t. város 1884. évre szóló költségvetési előirányzatainak, egyes községek múlt évi számadásainak felülvizsgálata. IV. Miniszteri leiratok: a posta utasi utasításnak a megyei utak sorába leendő felvétele, az ipolyi malmok, a megyei pénzkezelés, a megyei-erdő-tisztítási állomások rendezéscsítése stb. tárgyakban. V. Törvényhatósági köriratok: A közigazgatási tisztviselőknél, az állami tisztviselők részére a vasutaknál biztosított kedvezményekbeni részvétel; a zsidó sugiskolák beosztása és a lelkesi hivataloknak minősített egyének általi betöltése; a kihágási ügyeknek kizárólagosan a közigazgatási hatóságok jogkörébe való utalása; a machasó olcsóbb áron leendő árulása stb. tárgyakban. VI. A legelőbb addig füző bizottsági tagok névsorának megerősítése s az üresedésbe jövő megyebizottsági tagok helyek betöltése iránti intézkedés. VII. Járakapcsolat, megyei községek határozatok, vásártartási s egyéb szabályrendeletek és szorodások, és felebbezett ügyek feletti intézkedés. VIII. Költőtségi és tisztítási ténészek: a megyei kórház létesítése, a magánbirdelek és megyei pótdó tekintetéből alkotando szabályrendeletek. a törvénykezési célokra átengedett megyebizalmhelyiségek, a nyomdászati szükségletek, könyvnyomda és a hajkai ingatlanok értékesítése stb. tárgyakban. IX. Kérőnyek és felebbezett ügyek és ténészek részéről. X. Választások: a közigazgatási bizottság választott tagjai felérőszének, a központi, az igazoló választmány, számvizsgáló, sorozó, alispáni ügykezelést megvizsgáló stb. bizottság tagjainak és az árvászóki kútiagoknak megválasztása. XI. Kossuth Lajos válassza a megye közönségének üdvözlő iratára. XII. Öndőlő indítványok, melyek a gyűlést megelőzőleg 24 órával írásban bejelentetnek s közönségre kitétettek.

A zsidókérdés ésszerű megoldása

— A zsidókérdés és antiszemitizmus okaira. —

II.

(Folytatás)

A ki lelkiismerete világánál szabadon keresi az igazságot, belátása szerint magyarázza vallása törvényeit, s azt követi, a mit lelkiismerete jónak tart és nincs a betűhöz kötve: annak folytonosan kell haladnia.

Helyesen tanítja az unitarizmus, hogy nem kell féltetni a vallást a természettudományok haladásától; mert minél előbb utitkát felezik föl a természetnek: az isten mindenhatóságát annál jobban nyilatkozik. A vallásalapítást kell tartania a korral, a tudományok és szöpmények fejlődésével; ha mint múmia a lomtárba kerül nem akar a természet zsidó babonás és diáztelen istentisztelete meghamisítása a nemes mozaizmusnak. Az emberiség nem nézheti közönynyel a Kijárást az áradnak eme monstrumát. Itt az utolsó óra, hogy az orthodox zsidóság fölébredjen.

A zsidó értelmiség nehezen fogja magát igazolhatni, a miért köze ügyet csinált az eszlári bűnpör

ból. Sokkal megnyugtatóbb lett volna így szólni a keresztényekhez: „Testvérek, mi az ujjunkat sem harapjuk meg, hogy az ily mély butaságban elinduló orthodoxok, babonából, rajongásból bűnt nem követhettek volna el. A ti bűnötök, hogy századról-századra elűrtétek, hogy Mózes nagy szerű vallása így eltorzítottak. Mi 1868—69-ben is kérve kértünk benneteket, hogy az orthodoxokat ne dégelgessétek: és ti mégis két vállára szakítottátok Mózes egyetemes, s feloszthatlan vallását, és a helyett, hogy a süttőség fiait vezetéshükre biztátok volna: megengedtetek nekik, hogy szabad tetazás szerint szervezkedhessenek és zugképezdékét jövőre is fenntarthassák. A ti bűnötök, ha Eszláron a vérvád megüriténhetett. Am itéljen a bűnösök fölött a bíróság, nekünk semmi közünk hozzá; hanem ti a jövő fölött örködjétek, mert mi a butaságért, a süttét babonáért felelősséget nem vállalhatunk.“

Am engedjük meg, hogy a zsidó baladó párt, a zsidó értelmiség, ezen élet-balál harcban nem hagyhatta magára az orthodox zsidókat; most azonban a katasztrófa elmúltával, a zsidógy él're kell állania a zsidó értelmiségnek.

A halottakat föltámasztani nem lehet. Legjobb a haza érdekében meggyugodni a bírói ítéletben. De egytáttal elejét kell venni a jövőben minden ehhez hasonló vádakra. az által, hogy a törvényhozás és kormány komolyan fogjon a zsidókérdés ésszerű megoldásához. Különösen pedig tegye jővőre azt a baklővést, hogy az orthodoxokat a neologiztől elszakadni megengedte; szüntesse be a zugképezdékét, és kötelezze a zsidóságot papjai teljes kiképzetésére olyképen, hogy zsidó pap csak az lobessen, ki a bölcsészeti tanfolyamot bevégezvén, érettségi vizsgálatot tett és a theológiát négy éven át hallgatta, képességi bizonyítványt nyert, és saját egyházi főhatóságától a papi teendőkre feljogosított, és még ez esetben is tartan föl a kormány a jővőhagyási jogot. Bármennyire osztom is a „szabad egyház a szabad államban“ jelentőségteles egyházpolitikai elvot, az államnak felgyeleti jogánál fogva hatalmat tulajdonitok arra nézve, hogy minden vallás papságának teljes kiképzetését megkövetelhesse tankönyveit megvizsgálhassa; az oktatást, s a nyilvános vizsgálatokat ellenőrizhesse, és megparancsolhassa, hogy a zsidó egyházakban az istentisztelet élő nyelven, sőt a mennyire lehetséges, az állam hivatalos nyelven tartassék meg. Ki kell küszöbölni minden titokzatot, hogy a más vallásnak bizalommal és tisztelettel viseltessenek a zsidóvallás iránt. Nem szabad tűrni, hogy a régi állapotok addig is fenntartassanak, míg a jelenleg alkalmazásban lévő rabbik és tanítók kihalnak; hanem országoszerre szigorúan meg kell vizsgálni, bírnak-e a most működő rabbik és tanítók annyi képességgel a jellemfeddhetlenséggel, hogy a hűvek vallás-erkölcsi nevelését rájuk lehet bízni; és ha nem bírnak, elmozdítandók, s a körülményekhez képest nyugdíjazandók. A nemzetnek, a nagyfonsaságú kérdésben, s épen a zsidóság érdekében nincs vesztegetni való ideje; mert „salus rei publicae suprema lex esto.“ A bohemizmet azt kell bocájtani, hogy az ifjak más, hasznos életpályát válasszanak. A hol a hűvek szörványosan lakkak, s önálló egyházközséget nem képezhetnek: vándorpapok és tanítók által kell a szükségén segíteni; és ha a zsidóság egyeteme nem bírna kellő közalappal az egyházi szükségletek fedezésére: az állam kötelessége segédkezet nyújtani épen úgy, mint ez a többi vallásfelekezeteknél is történik.

Azt hiszem, hogy minden ép eszü és nemes érzesű embert meggyőztem arról, hogy Mózes vallása a legnemesebb alapokon nyugszik;

és hogy asz rituális gyilkossággal való dolni a legnagyobb oktalanság. Amde az is kétségtelen, hogy a kormánynak és törvényhozásnak égető kötelessége úgy intézkedni, hogy Mózes tiszta tana valamennyi zsidóhitközségben érvényre emeltessék, és minden butaság és babona gyökerében elfojtassék.
BODNÁR ISTVÁN.

A Madách emlékügyhöz.

A mi halhatatlan írónk Madách Imréről, ki meggyénk fia volt, feljegyeztetik, és ami az ő dicsőítésére tétetik, az minket Nógrádiakat legközelebből érdekel. Érdeklő főleg lapunkat, mely a „Madách emlékügynek“ létrehozója volt. — Nem tudjuk eléggé méltatni Paulai Ede, a nemzeti színház kitűnő drámaigazgatójának azon elhatározását és fáradozását, hogy halhatatlan írónk remekművét színpadra hozta, s ezáltal Madách Imre emlékét felelevenítve, annak megérdemelt dicsőítését előmozdította. — Paulai úr eme fáradságos munkájának köszönhetjük azt, hogy Podmaniczky Frigyes báró úr, mint a nemzeti színház intendansa, az igazgatóság részéről 300 frtot juttat a Madách-emlékalapnak, melylyel a Nógrádban gyűjtött lőke 2100 frtra fog emelkedni. — Nem tartjuk még feleslegesnek feljegyezni azt is, hogy Madách Aladár — Madách Imre fia — az őt, mint egyik örökösét illető szerzői díjról nagylelkűen lemondott. — Madách Borbála, — az írónak szerencsétlen s gondnokság alatti leánya érdekében, a szerzői díjakat illetőleg, Madách Károly Nógrádmegye alispánja, mint Madách Borbála gondnoka, van hivatva nyilatkozni.

Hogy az emlékügy iránt meggyénkben Rudnay Józsefné szül. Veres Szilárda asszony is mennyire érdeklődik, átvettük a „Pesti Naplóhoz“ következő levetél, mely egyszerűsmin adatal szolgál a remek költemény megírásának történetéhez:

Rudnay Józsefné, Veres Szilárda asszony a következő sorokat intézte a „Pesti Naplóhoz“: „E napokban Podmaniczky Frigyesnek küldve egy, a nemzeti színházat illető üszveget, azon alkalommal őszinte és igazán benső örömemnek és háláteljes köszönetemnek adtam kifejezést, hogy az „Ember tragédiáját“ színpadra hozták. Nemcsak mint honleány örültem e felett oly őszintén, hiszen Madách e művének keletkezéséhez sok kedves emlékem fűződik, őt kis gyermekkorom óta ismertem, szüleimnek benső barátja volt a édes anyámnak őszinte tisztelője; „az ember tragédiáját“ neki ajánlotta s a legelső példányt Hugo Viktor eme szavaival hozta el neki:

„Que ce liore vous soit dédié,
Comme l'auteur vous est dévoté.“

Fel is olvasta azt nekünk akkor mindjárt itt Vayarczon. Levelemben közöltem Podmaniczkyval azon gondolatomat is, hogy ha az ily módon színpadra került művek után jár szerzői díj, azt fia helyett a Madách-emléknek kellene juttatni. — Levelemre Podmaniczky néhány sorban válaszolt és külön egy hivatalos levelet küldött, mely a nyilvánosság elé tartozván, itt következik. Fogadja stb. — Podmaniczky báró levele így hangzik: „Nagyságos asszony! Ami a nagyságod által felemlített „Az ember tragédiája“ című költői műszínpadhozatalát illeti, e tekintetben az érdem egészen Paulay Ede, nemzeti színházi drámaigazgató úr. Ő pendítette meg az eszmét, ő fáradozott annak színpadra alkalmasítása körül, ő teljesítette egész odaadással s lelkesedéssel azon rendkívüli fáradságos munkát, melyet annak jelenetereése, betanítása s előadása igényelt. — Másodszorban az érdem a nemzeti színház művészei, akik hódolva a nagy eszme valóításának, mindenekben pontosan, ernyedetlenül, sőt mondhatnám művészi ihlettséggel teljesítették mindazt, amit a műnek illetékepeni előadhatása követelt. Ily mű színpadhozatala csak úgy sikerülhet, ha a fő vezetése alatt, az első művésztől kezdve, a zenekar, énekkar, néma személyzet, festőszemélyzet, sőt minden munkás nemcsak kötelességet teljesíti, de azontul is kész mindazt nyújtani, amit az üszvegő működhetés feltételez és igényel. Az itt megemlített tényezőknek róható tehát fel érdemül egyedül az, hogy hazai költőnk Madách Imre halhatatlan műve a közönségnek adatbatott át műélvezetűl, bátorításul, s az elhunytnak, mint költőnek dicsőítésül. Madách Imre fia, Madách Aladár annak idején megkérdeztetvén az igazgatóság által, az őt illető szerzői díjakról lemondott. E nemeslelkű elhatározásának elismerésül s viszonzásul a nemzeti színház igazgatósága részéről ezennel felajánlok 300 frtot a Madách emléké javára, mely üszveget az emlékbizottság elnökeinek Szontagh Pál úrnak kezébe fogom juttatni az ő-ik előadás után. Ezek elmondása nagyságodat, mint a kinék családja Madách Imrében nemcsak a nagy költőt, de benső barátot is vesztett, hiszem érdekelni fogja. Kiváló tisztelettel maradok nagyságodnak hű tisztelője: Podmaniczky Frigyes intendansa.“

— Rég elfelejtett dolgok, —, sohajtá Jenő —
örvendek, hogy idejöttem.

Fütyölés kezdett, hogy kuszált gondolatait eldöze. Felt lőlték, mint a gyermek a süttőségűl. Kényelmetlenül kezdte magát érezni, az óráját vette elő, éhes volt.

— Az ürdögbe is, egy negyed nyolcz, ha a levél valami rossz tréfánál nem volna egyéb? . . . Erre nem is gondoltam . . . no, no, az se ártana.

A mellékszobában már vidám élet folyt, a poharak recogtásába vig kacaj vegyült. Jenő kikönyökölt az ablakon, a Dunára bámult sokáig s aztán:

— Szegény nőm! sohajtá.

El akarta hagyni a szobát, midőn a folyosón helyemruha susogott, az ajtó feltárult s azon őzikéként egy ifjú nőcske rohant be, s lélekzet nélkül rogyott a pamlagra.

A hűlgy arcvonásait nem lehetett felismerni, sűrű fátyol fedte azokat, mozdulatai azonban előkelőségre vallottak.

Jenő zavartodottan áll a terem közepén s álomszerűen vizsgálja a jővőnyit. Szempillantásai a fátyolon átfutódnak, az arcz egyes vonásait emlékező leheltség lassan lassan egy egész képpé alakítja, . . . elhalva

nyúl, és — — — odarohan a lágy karok közé, melyeket a nő feléje tár.

— Óh, mond, hogy nem haragszol — kiált Jenő, — mond, hogy nem neheztelsz, mond, óh mond hamar! Jenő felismierte nejét, Ilonka volt.

Ilonka felemelte fátyolát, azemei könnyárban úsztak.

— Oh, Jenő, hisz nem csaltál meg, én irtam a levelet! S e szavaknál kezei közé fogta Jenő fejét, s üszve-vésze csókolgatta forrón s amúgy isten igazában, mint azelőtt. Aztán kaczagott, pedig a könnyek agyali szeméiből még mindig hulltak.

— Látod Jenő, vágyva-vágytam én is egyszer egy felséges őz-filét enni!

Jenő le volt fogyeresztve! Szenvedélyesen keblébe ölelte nejét s reszkető ajkakkal súgta a fülébe:

— A szerető nő: a legfelségesebb őz-filé!

E pillanatban Jenő, a papucsosök lovagjává állított.

Sajnálom! . . . Nem nem, nem sajnálom, minden embertársamnak ilyen őz-filét kívánok!

A nógrádmegyei gazdasági egyesület termény-, ipar- és gépkiallítása Losonczen.

(Saját tudósítónktól.)

Haladunk!

Ez volt az első szó, mely önkénytelenül ajkunkra jött, midőn szeptember 30-án a losonczyi Casino tágas termeibe, hol a kiállítás rendezve volt, bepillantánk.

De tartunk meg az időszerű rendet.

A mondott verőfényes napon reggeli 9 órákor sűrű csoportokban gyülekeztek a gazdasági egyesület tagjai és vendégei, Losoncz rendezett tanácsú városának némileg ódonyszerű, tehát komoly ünnepélyes hangulatot keltő tanácstermébe, hol ezen vendégzeretű város igen tisztelt derék polgármestere Pokorny Gusztáv és az előjáróság több tagja által barátságosan fogadtatva 10 órákor testületileg mentünk át a szintén városi tulajdonú képező Casino épület nagy termébe, hová időközben a gazdasági egyesület elnöke gr. Gyürky Ábrahám főispán, a első alelnöke Scitovszky János orsz. képviselő s közel és távolból mindenrendű nagy közönség gyűlt egybe.

Emelte az ünnepélyes hangulatot, midőn az előhelyezkedés után a losonczyi pályadíjnyertes dalárda énekelni kezdő Külcsey imaszerű himnuszát: „Isten áldd meg a magyart!”

Tehát a munkát Isten nevében kezdtük el.

Ezután a polgármester lépett elő, s mint egyszerűsége a kiállítás rendező bizottságának elnöke, ezen kettős minőségben igen magas beszéddel üdvözölte a főispán grófot, az egyesület elnökét; úgy annak fáradságát, az egyesület elnökét; úgy annak fáradságát, az egyesület elnökét; úgy annak fáradságát, az egyesület elnökét.

Nemcsak Losoncznak — ugymond — de az egész megyének ünnepe a mai nap, midőn az ipar és gazdaság terén oly meggyőző bizonyítékát nyújtjuk hazánknak és versenyképességünknek a külfölddel szemben.

Sajnos, hogy a tömérdek sok közlendő és a lap szűk tere miatt egész terjedelmében nem közölhetjük a beszédet, melyre a főispán úr emelkedett hangon körül-belül a következőket felelte:

„Hálás köszönetemet nyilvánítom ki Losoncz városának azon szíves és lelkes fogadtatásáért, melyben az egyesületet részesítette. E város nemcsak a politikai hazafias működés terén járt elő mindenkor jó példával, de az anyagi jólétet előmozdító közgazdaság, az ipar és gazdasági termelés tekintetében is imé a mai napon fényesen igazolja, hogy a haza javára akar és tud közreműködni.

Meg vagyok győződve, hogy ha hazánk minden vidékén a mezőgazdaság és ipar fejlesztésére, versenyképességére vezető hasonló örvös törekvés fog nyilvánulni, hazánk az anyagi jólétben is fel fog virágozni és akkor beteljesül Széchényi jóslata, hogy „Magyarország nem volt, hanem lesz!” Ezzel a kiállítást megnyitottnak nyilvánítom ki!”

Lelekes előzárás követő a főispán szavai, czire a dalárda az „Ébredj nagy álmaidból!” kezdetű, alkalomszerű dalt énekelte; a főispán pedig a rendező bizottság elnökének vezetése mellett, s az egyesület számos tagja kíséretében a kiállítás minden osztályát beható szemle alá vette, a főbb kiállítókat avagy üzleti képviselőket magának bemutatatta.

Tegyük tehát mi is rövid szemlét a tárlaton, csupán annyit jegyezvén meg meg előbb, hogy a tárgyak sokaságánál fogva azok egyrésze a kert pavilonjába, a gazdasági eszközök és gépek pedig a város főterének deszkával kerített s a kerttel összeköttetésbe vont részén nyert elhelyezést.

A nagyterem fődekkességét Beniczky Gyuláné és fia Árpádnak ép oly csinnal, mint gazdagon egybeállított konyhakertészeti és mezőgazdasági termékeik gyűjteménye képezte. Amit e nemben tavaly Balassa-Gyarmaton láttunk, az tul volt haladva. Ez aztán az igazi patriotizmus: a haza földjét ily remek termelésre használni, fel.

A szomszéd asztalon Kovács Ferencz losonczyi kir. közigazgató és neje Karap Emma urhölgy gyümölcs kollekciójája, majd egy díszes üvegkorong alatt díszes mézük és továbbabb kerti termelvényeik pompáztak. Mindenki meg volt lepelve a kiállítás által, mert előbb nem is mertük hinni, hogy a Kriván régiója alatt álló Losonczon oly nemes, és jó szőlők s annyi sokféle szép gyümölcs teremesthető.

Kitűnt továbbá Pongrácz György, b. Baratta Alajos, Szakall Barnabé, gr. Czebrán László, Pokorny Gusztáv, Reil Pál, Halász Ferencz, Grün-Lajos, Orosz Miklós, Török Battenay Hermin, Zámory István, özv. Szabados Samuné a fontli kategóriákba eső sok szép termelvénye által.

A gabnakiállítók közül meg kell neveznünk: Orosz Miklós, Laszkáry Gyula, Sréter Alfréd, Balás Antal, gr. Pejacsevich Arthúr, Psztozsky János, Scitovszky János, Hanzély László, Ruszinko Antal, Pintér Sándor, Szakall Ferencz, gr. Czebrán László, Baumgarten testvérek, Hoffmann Jakab és Ignác Csomiczky Károly,

Nedeczky Géza, Szontagh Tivadar örökösai, Szakall Barna, Krivácsy Antal, Vajda Miklós, Vancsó Béla, b. Marchall Gyula, Károlyi Miksa, Csengey Endre, Ivánka Ödön, Gazdik Lajos, Szabó János, Wobl Hermann, Veres Ernő, Reil Pál, Mocsáry Béla, Draskóczy József, Simonidesz János, Timkó Antal és Berta István termékeit; hogy melyik ezek közül a jobb, azt eldönteni a bíráló feladata lesz, s azt, valamint tudósításunk hézagait is lapunk jövő számában fogjuk közölni.

De a nagy teremben a gazdasági termelvények mellett számos ipari cikk is bámulatra gerjesztő a tárlatot sűrűn látogató tömeget.

Igy a bejáratnál jobbra ott ékeskedtek egymás mellett a Kossuth János (társas cég) szinobányal és a Zala J. György örökösai zlatnói üveggyári termékei, Nógrádmegye nagy iparának e két büszkesége; mert ezeket az ő produktumaiknál és jutányosabbat a híres cseh üveggyárosok sem képesek előállítani.

A börtárlat két pyramis faállványon nem volt gazdag, de igen választékos; ott láttuk Huszár László penzei, Laszkáry Gyula romhányi, Scitovszky János agárdi, Hanzély László áapi, Nedeczky Géza csécsői, Sréter Alfréd szandaváraljai, b. Marchall Gyula berezei terméseit; ugyszintén az utóbbiak csak nemrég a linzi kiállításon is a nagy ezüst éremmel kitüntetett (berezei borokból készített) pezsgő-borait: „Marchall monopole”, „Crémant rosé”, „Non pareil”, „Carte blanche” (stb.) vignetták alatt.

Be voltak továbbá itt igen szép rendezésben mutatva a losonczyi Régenhárdt Ferencz és társa hadseregi postó, nemkülönben a Stricker Ede gácsi gyalpuszövet és postógyártmánya, és a losonczyi gőzmalom termelvényei; mindhárom biztos alapon és jó igazgatás mellett verseny és kivitelképessé lön.

Kitűnt ipolyomosású gyalpút Pokorny Gusztáv, kevésbé szépet b. Baratta Alajos poltári birtokos mutatott be. — Dohányt valamire való csupán Zámory István állított ki; hol maradtak a többi termelők? Mert hiszen megyénk tudvalévőleg sok és jó dohányt termel.

De most a szemlét félbe kell szakasztanunk, mert a bíráló bizottságok ülése jelezte; s ennek eredményéből elégnék tartjuk fölemlíteni, hogy bizottsági tagokul három kitűnő szakértő hölgy is (Beniczky Gyuláné, Kovács Ferencz és Szakall Barnabé) beavaszattak.

A bankettől, mely az első nap fáradságai után Klamarik nagymérvű sörházi termeiben több mint száz vendéget gyűjtött egybe, csupán annyit, hogy az étrond kitűnő, s a pohárköszöntők szellemes és végtelenek voltak; az első perze a főispán gróf a király és családjára, a másodikat Pokorny Gusztáv gróf Széchényi Pál földmivelés, ipar- és kereskedelemügyi miniszterre, az egyesület buzgó pártfogójára, s a harmadikat Scitovszky János Losoncz város közönségére mondá. (Folyt. köv.)

Reményi Károly.

A nászutazásokról.

Ámbár szokásai, vágyai vezetik az embert, még is ezen szokások indokait meg-megújulnak, a szerint, amint helyzetünk, viszonyunk váltakozik, vagy korunk előbbre halad, vagy amint némely, egyes irányt adó személyek szeszélye változván, más irányú szokást cserél és a változást észrevévén a nagy tömeg, rögtön utánozzák, nem is kutatva azt, jó-e, szép-e, célszerű-e is egyáltalán, hogy mindenkihez illő-e pl. az a ruhadarab, az az eljárás stb., hanem mert N. így teszi, mert ezt viseli, tehát úgy tesznek és viselkednek ez-azon.

Igy születik a divat.

„A természetben nincsen ugrás.”

És épen a divatban tapasztalható szörnyű ugrások bizonyítják azt, hogy a divat nem tartozik a természethez!

Az iszonyú tőröfogatú krinolin egyszerre oly szűk ruhává lett, melyben ismét mozogni, még sokan lelni sem voltak képesek; a viasz pomádával lesimított hajférdülést felváltotta egy, vihar által megtépett szőnaboglyához hasonló „signon”; a fél arcot, alig eltakarni képes napernyőnek csufolt valamit, teljesen kifejlődött esernyők szorították le a térről és így tovább, hiszen ezek mindnyájuk szemeláltára történnék, miért sorolnám fel mindannyiát?

Térjünk tárgyunkhoz, a nászutazásokhoz.

Miként fejlődött ez is divattá?

Vagyonos birtokosaink, magnásaink, kik általában fészküktől távol élő vármegyékből esetleg, más tartomány vagy országokból nőttek, — mert hiszen közvetlen közellükben magukhoz hasonlót csak nagy kivételen találhatnak, a mint a házassági eskü által összekötöttek — mivel a menyegző bevolt szokás szerint a menyasszony lakásán történik, a hymen jármába fogott vőlegény, menyasszonyával megosztandó

a jármot, siet a menyegző után saját fészkébe vinni menyasszonyát, hogy ott bábóritatlan csendben, az új élet otthonában eltöltsen a gondatlan „mézes heteket”, a családi tűzhely vezetéséhez járva, lassan szokják hozzá, minden fáradságot, minden megerőltetést göngösen kénylve.

És csak, mikor a házasságba egészen beleéltte magát a menyecske, mutatják magukat a világnak és fogadtak, adtak látogatásokat.

Erköleli hitással is birt és bír ez a turbékolás az új házasságlek, mert a fészek, melyben pártját fejkötővel cserélte fel a menyecske, melyben új élet-irányában megindult, bizonyos kegyeletes, szent emlékeket kelt fel, és az asszony lakosztálya szentélynek tekintetik. Így lesz az új asszonyból boldog anya, egészes asszony, ki otthonának, családi tűzhelyének él.

No hát ez nem divat, ez természetes szükségesség, mert „a nő férjét követni tartozik” és az a távolról nőült nem „nászutat” teszi, hanem: „haza viszi feleségét.”

De hát: „a példa ragadós.”

Téves fogalmak adtán olyanok is utra kelnek, kik egy város vagy faluból keltek össze és a helyett hogy a vőlegény fészkébe vinné menyasszonyát, hol a szerelem élvezeteinek kizárólagos behatása alatt képződő „rózsalánczsal” magához fűzre az ifjú menyecskét: elviszi hosszú fáradságos utra, s a hely, hol a menyasszony letérte pártját, a helyett, hogy kegyeletes emlékü maradna, „pirulás” tanyájává válik, mert a vendéglő összes személyzet gyanakodó, kétértelmű tekintettel kíséri őket, a misértőleg lat reájuk; ez eset pedig folyton ismétlődik. Azonkívül fáradságos hegyi utakat, kirándulásokat tesznek, mikor az ifjú asszonynak legnagyobb nyugalomra volna szüksége, mert új életet kezdett, a melybe való átmeneténél a fáradságos, zaklatott életmód új és új betegségeket szerez.

Néhány hét után végre fáradtan, kimerülten hazajönnek, közönyösen elfoglalják a készen tartott lakást, melyhez semmi édes emlék sem fűzi őket, — a rózsaláncz szétbujt, mielőtt össze lett volna fűzve.

Az egyik jobbra megy, a másik balra, nincs semmi idealizmus, semmi nymbus, mely a családi tűzhelyhez kötne őket, a képzelt mézes, betekből nem marad más mint a — megszokás.

És mi lesz a vége?

A fiatal asszony el-el vonul magányába, visszagondol a vendéglői személyzet guyyos arczára, unalmasnak, közönyösen talál maga körül mindent s a közben észbe jut a nászutazása alatt megismert lovagok közül egy-egy érdekes alak, reá gondol, róla ábrándozik, míg véletlenül ezek közül egy elég udvarias őt a távolból meglátogatni, unalmát elűzni; hisz otthonához semmi sem köti, férje közönyös s gyakran magára hagyja, — az új asszony tehát szívesen, örömmel fogadja, és már sem nem pirul sem nem unatkozik, hisz az utazás alatt pirult és utána unatkozott eleget! . . .

Z. K.

H i r e k.

Ő felsége a király névnapját B. Gyarmaton is kegyelettel megünnepele. A város köz és egyes magánháza felváltak lobogózva, s a róm. kath. templomban, hol a tisztviselők és hivatalnokok nagy számban jelentek meg, istentisztelet tartott Magyarország alkotmányos királyának tiszteletére.

A losonczyi tárlatról nagy meglepődéssel tért haza a megyei közönség, s főleg a b. gyarmatiak nem tudják eléggé felmagasztalni a tárlat szépségeit, és ügyes berendezését. A losonczyiak vendégzeretete, az alkalommal is pártatlan volt. — Adja Isten, hogy megyénk ezen haladó iparvárosa viruljon és emelkedjék!

Kinevezés. Elsztner Ferencz, Nógrádmegye volt főmérnöke, a b. gyarmati m. kir. államépítészeti hivatalhoz mérnöké neveztetett ki.

Gazdasági tudósítók. A nm. földm. miniszterium legközelebbi rendeletében Galgóczy Béla urat, a Zichy senioralis uradalom kitűnő tisztartóját a b. gyarmati, Laszkáry Gyula romhányi földbirtokos urat — a nógrádi, Berzeviczy Béla kozárdi és Világhy Nándor helyi földbirtokos urakat, a sziráki járás — gazdasági tudósítójainak nevezte ki.

A múlt számból tért hiány miatt maradt ki az állandó választmány szept. 27-ki üléséről szóló közlésből a kihágások competentiaja tárgyában elmondott eszmecsere, melyet Reményfy József elsőrendű juristánk elevenített fel, felhozván ama viaszasságokat, mely a kihágások illetékességére nézve törvényileg sanctionáltak. Ugyanis — ugymond — jelen törvények mellett praktikus juristák sem tudják meghatározni, és nem tudnak eligazodni, hogy a kihágások megtorlásáért kibez és hová folyamodjanak? Ezért van az, hogy a legtöbb kihágás büntetlen marad. — Nincs körvonalazva biztosan, hogy melyik kihágás tartozik a közgazdasághoz és melyik a bírósághoz. A teljesebb fe-

lekent egyik kompetentia a másikhoz küldi, míg az illető megújja a sok lórást futást és abba hagyja a dolgot. Pedig a kihágások azonnali megtorlása mennyi további garázdálkodást sőt büntényt akadályoz meg? Nézete szerint a közgyűlésnek a tárgyban az erőlyes felírás mellett agítálnia kell, hogy minden kihágás megtorlása — a közigazgatási közegekre ruháztassék át. — Harmos Gábor főjegyző is ezen nézetet pártolja, mert szerinte a kihágások feletti intézkedések a jó közigazgatás postulatumai közé tartoznak, s csak a mostani igazságügy miniszter úr, ki a közigazgatás hatáskörét — iránygatos theoriák folytán — összeszorította, vetkezette ki ezen fogalmat eredeti mezéből. A kihágások feletti csak a szolgabíró ítélhet gyorsan és igazságosan; mert a szolgabíró a kihágásról a helyszínen azonnal tudomást szerezhet, s intézkedhetik, hogy a kihágás nagyobb mérvet ne öltözzön. A kihágás feletti intézkedési hatáskört eredeti bölcséjébe, a közigazgatásba kell visszavenni, mert enélkül adminisztrálni nem lehet. A fontos kérdéshez, melynek megoldása sürgős, s mely ügy amint van, tarthatatlan, igen beható érdekekkel hozzászóltak Huszár László, Balás József, Sréter Alfréd és Tersztyánszky István urak is, és így egyhangúlag elhatároztattak, hogy a kihágások kompetenciája ügyében javulni fogják a közgyűlésnek, hogy az országgyűléshez erőlyes felírás menesztessék oly irányban, hogy minden kihágás megtorlása a közigazgatás hatáskörébe utaltassék. (Egy hang: „hiszen ma holnap a szolgabíró pofon verhetik, anélkül, hogy ez elégtételt szerezhetne magának.”)

N. vnap. Vadkörtől vesszük a következő sorokat : Főtisztelendő Farkas Mihály kertületi esperes és vadkerti plébános úr folyó hó 1. én ünneplé névpapját. — Sokan jelentek meg, hogy az ünnepelt egyén iránt tiez teletüket nyilvánithassák, s hogy jó kívánataiknak kedves adóját leróják. — Mindnyájan valósulva láttuk a köztisztelőnek örvendő házi úr igaz magyar vendégszeretetét, midőn a díszes terítékű asztalhoz ülünk. — Itt voltak főt Imády Károly lovag és b. gyarmati alesperes, Marich Agoston nagy-oroszi alesperes és Ormay Antal rétsági alesperes és plébános urak ; nemkülönbben Szerémy Gábor főszolgabíró, Tillmann Károly püspöki igazgató és többen a tisztelők közül. Egyik toaszt a másikat követő, s mintha csak versenyre keltek volna egymás ellen a szónokok, a beszédek oly sikerültek és talpraestek valának. Imády alesperes úr, az asztali köszöntéseknek eme megyénkben ismert nagymestere, most is kimutatta e téren járasságát. Utána Szerémy főszolgabíró úr emelte poharát a nap hősnének éltetésére, kiemelve az ünnepeltnek a közjó terén mutatott érdemeit. Ezután még többen szólottak. Az uralkodó jókedv, derűtlenség, az igazi őszinte barátság fűszerezte a mulatságot, s a kedves érzelmeknek kinyomata vala látható valamennyinek arcán. (B.)

Vadászat ilyenben f. hó 7-én, az ottani erdőben 2 szet lőttek — Baloghon (Montm) p-dig egy győzörd pelikán szelt a puszkapor áldozatát: A p-rián a kárpátgyeletnek küldetett el.

A b-gyarmati jogász-egylet okt. hó 4-én tartotta felosztási közgyűlését. Ezzerint az egylet megszűnik, s

vagyona felosztaták. Még pedig a könyvtár az ügyvédi kamarának ajándékoztatik, a felszerelvények elárvereztetnek, -- az ebből befolyó pénz a 88 frt adósság törlesztésére fordítatik; a múlt évi tagságdíj bátralekók a b. gyarmati ipariskolának adatoak át. (Nem valami kezegetető present; mert amit az ügyvéd urak behajtani nem tudtak, hogy fogják azt behajtani az iparos tanoncok az ügyvéd urak ellen?) A felosztó gyűlésen a tagok csakély számban voltak jelen, s általában semmi részvét nem mutatkozott a beazúntott egylet felett, mely különben üdvös célok előmozdítása végett jött létre.

A b. gyarmati népkör a múlt vasárnap tartá kuglizási zárúnnepélyét 'ármas vacsorával egybekötve. A kuglizóhelyiség ez alkalomra fel volt szépen díszítve, s ott mintegy 50 tag vett részt a kedélyes zárúnnepélyen.

A szüretnek megyénk legübb községében e héten kezdődnek. Általános a panasz, hogy a sok esőzés mindegyfelé nagy károkat okozott a szőlőtermésnek. Nemcsak mennyiség, de minőség tekintetében az idei szüret egyáltalán nem tartozik a jó szüretetek közé.

B-Gyarmat városa f. hó 1-én rendkívüli közgyűlést tartott a szüretelési időszak megalapítása tárgyában. Ugyanis az idei szüret okt. 15 kére volt kihirdetve; több szállóigazda kérvénycsolytán azonban közgyűlés tartatott, melyen a megyei szüretelési szabályrendelet értelmében a képviselőtagok kétharmada vett részt, a elhatározottat szótöbbséggel, hogy a rohamos rothadás folytán a szüretet okt. 8-kától vehetik kezdetüket. A kisebbségi párt már az okt. 5 két ajánlotta, mivel a rohamos szállórothadás — rohamos szüretelést követel.

— Igén érdekes és fontos volt ezen adhoc gyűlésen Kövy Tivadar, mint a vágóhid megsemmisítésére kiküldött bizottság elnökének jelentése és a bizottság véleményezése a vágóhid helyiségében talált egészségügyellenes dolgok megtorlása és meggátlása tárgyában. Kövy úr a bizottsággal együtt magáévá tévén ezen ügyet, a vizsgálatot a kellő szigorral tartotta meg. E szerint constatatáltott, hogy a vágóhid amióta fennáll, meszelve nem volt, a húsfogások megmosva sohasem voltak, a legények és metszők piszkos és undort gerjesztő ruhában végezik a hús-vágást; a pöcso gödör felületesen van tisztítva; a kút kellő mennyiségű vizet nem ad stb. stb. Elég, hogy a húsvesztől elmenjen az ember étvágya. Mindezek folytán javáltatott, hogy a haszonbérli mérésarok 10—10 frt bírságban marasztaltassanak, s hogy a rendőrfőnök a vágóhidat minden hónapban vizsgálja át, — s minden hónapban a tapasztaltakról adjon jelentést. A vágóhid minden hónapban meszeltessék ki, s általában véve a tisztaságra eszentul az eddiginél nagyobb gond fordítottassék. — Bebató eszmecsere után — a vizsgálati jegyzőkönyv a szolgabíróhoz fog áttétetni, hogy az ezen tapasztalt egészségügy ellenes dologban járjon el, s a vállalkozók a szerződés értelmében 20—20 frt bírságtérz lefizetése iránt bepereltetni fognak. Opicz Károly rendőrfőnök jelentése folytán elhatároztatott az is, hogy a veszettdek elhíresztelt kutyák, mihelyt ártalmatlanokká tétetnek, eláztatások előtt orvosilag vizsgáltassanak meg. A távollévő megyei állatorvost napidíj mellett a városi orvos is helyettesíteni köteles leend.

Hatvanban Deme Károly leánynevelő-intézetét s. évi szeptember hó 16-án nagyszámú és fényes közönség jelenlétében ünnepélyesen megnyitotta. A megnyitót beszédet Deme Károly igazgató-utajdonos tartotta; Frungel János hittanár, a nevelésügy fontosságáról értekezett, és végül Homonnay Szilárd, a város érdeműs jegyzője, rövid, de szívből fakadt beszédében a legmelegebben ajánlotta az intézetet a közönség part fogasába. Örömmel konstatáljuk egyszerűsind azt is, hogy az érdeklődés általános. Ezt különben eléggé bizonyítja azon körülmény, hogy a megnyitáskor már 26 növendéke volt az intézetnek, és hogy a nevelésügy és intézet támogatása céljából megalakult a „hatvani nevelési egyeslet”, melynek tisztségviselői a s. évi szept. 7-én tartott alakuló gyűlésen a következőleg választattak meg: elnök Sipos Imréné, alelnök Merkl Adolfné, jegyző Gralovich Antalné, pénztárosok Sperlágh Jozsefné, titkár Deme Károly.

Szeget szeggel. Patkány mérget kért a patika-
ban egy köteles mester; de a patikárus megtagadta
a kérelem teljesítését, mert — ugymond — attól fél,
hogy a köteles maga akarja bevenni a mérges szert.
— Nem sok idő telttel el ezután, midőn a patikárusné
rubaszárító köteleket akart venni a kötelestől, ez ugy-
adta vissza a kölcsönt, hogy a kötelek kiszolgálását
megtagadta, mert ő meg attól tart, hogy a kötelekre
valószínűleg a patikárus akarja magát fölkakasztani.

Piaczi árak B.-Gyarmaton.

1863. évi szept. 24-én.

Key information:

Tisztabuza	8 frt 50 kr. -- 8 frt 60 kr.
Rozs . .	6 frt 80 kr. -- 7 frt. — kr.
Arpa . .	6 frt 80 kr. -- 7 frt — kr.
Zab . .	6 frt 40 kr. -- 6 frt 50 kr.
Kukorieza	7 frt 30 kr. — 7 frt 40 kr.

Felölőn szerkesztő:

Horváth Danó.

Eladó ház.

A balassa-gyarmati Fő-utczában lévő
212. számú özvegy Chikánné tulajdonát
képező fél ház szabadkézből eladó. 2-2

Hirdetmény.

A téglaház mellett a volt „Hanko“-féle szőlő s borház, melybe száz akóra menő pincze is van, az idei termésrel méréskelet árgn szabadságból eladandó. A venni szándékozó felvilágosítást nyer B. Gyarmaton, Szűgyi-utca 598-ik számú házbán. 3-1.

GUTJAHR és MÜLLER

B U D A P E S T E N.

Első budapesti Trieur, rostalemez és gazdasági gépgyár

a Margithid közelében, ajánlják szolid szerkezetű a javított gyártmányukat mint:

Trileurök gazdaság számára :

Járgány-Cséplőgépek
Szelelő rosták.
Kukorica morzsolók
Szecskvágók.
Borsajtók.

Különlegességek malmok számára:

Duplamalmok.
Malom trieurhenger.
Gabona osztályozó- hengerek.
Koptatógépek.
Dara választógépek.
Tarárok.
Detacheurök.

Malom alkatrészek:

**Transmissiók.
Szíjkerékek.**

Rostalemezek :

Cseplőgéprostatk.
Lixzthenger sziták.
Koptató-lemresek.
Ráspoly lemezek stb.

Gyári raktár és eladási hely B.-Gyarmaton

ANINGER TESTVÉREK vaskereskedésében.

 Arjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve.

25-14

Nyomatott a kiadó-tulajdonos Kék Lászlónál B.-Gyarmaton, 1883.

1728—1883. Ikkvi szám.

Árverési hirdetés.

A szécsényi kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság közbirré teszi, hogy a magyar földhitelintézet végrehajtóinak, Báthly Barnabás végrehajtást ezen védő elleni 3191 főt 12 kr tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a b. gyarmati kir. tszék illetve szécsényi kir. járásbíróság területén lévő, Karancseszki községben fekvő és ezen község 69 számú tkvi ívében A. 4-1—12 soroz. alatti nemesi birtok cím alatt felvett ingatlanok és ezek összes tartozékaira az Árverést nagyobb ígérés következtében újabban elrendelté, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1883 évi december hó 22-ik napjának d. e. 10 órájkor Karancseszki község házánál elárvereztetnek, a midőn a fentjelzett birtokok csakis 7040 forintért üthetők le.

Árverezési szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 száztőlját vagyis 800 frtot készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfo-lyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt atszol-gáltatni.

Ha azonban a magyar földművelőintézet szintén óhajtaná árverezni, az esetben ezen intézet a bánatpénz letétele alól felmentetik.

„ Kelt szécednyben, a kir. járásbírósg mint te-
lekkönyvi hatóságnál, 1883. augusztus 25-én.
3—1 Zsivora, kir. bíró.